

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 09, 2020

Nummer 9, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

ECLI:CE:ECHR:2020:0211JUD005686715 11-02-2020

Partnergeweld. Computervredebreuk kan deel uitmaken van partnergeweld. Strafrechtelijk onderzoek vanuit het perspectief van partnergeweld. Verband tussen cybergeweld en partnergeweld. Integrale aanpak van partnergeweld in al zijn vormen.

Hof

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1452 30-04-2020

Informatieregeling. Vader verzoekt in hoger beroep dat hij naast de informatie over zijn dochter van bijna 14 jaar ook een foto van haar ontvangt. Verzoek wordt afgewezen.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:3411 21-04-2020

Partneralimentatie. IPR. Toepassing Nederlands recht. Verzoek van de vrouw tot partneralimentatie wordt afgewezen. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid is het onaanvaardbaar dat de vrouw nog langer van de man een bijdrage verlangt.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:3406 21-04-2020

Omgang op grond van artikel 1:377a BW. Hof verbindt ambtshalve een dwangsom aan de nakoming van de omgangsregeling door de moeder, ook al heeft het hof daartoe geen bevoegdheid op grond van de wet.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1348 16-04-2020

Beschermingsbewind. Hof verleent machtiging voor de vorderingen die de kinderen van de rechthebbende vader hebben uit hoofde van het feit dat zij erfgenaam zijn van hun moeder.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:3149 14-04-2020

Kinderalimentatie. Ter zitting bij de rechtbank is overeenstemming bereikt tussen partijen. Man wil daarvan in hoger beroep terugkomen. Hij heeft nadien een nieuwe grief aangevoerd, voor zover de overeenstemming in stand blijft. Hof laat de nieuwe grief buiten beschouwing op grond van de tweeconclusieregel. Hof veroordeelt de man in de proceskosten in hoger beroep.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2819 07-04-2020

Kinderalimentatie. Behoeft van de kinderen. Het gezinsinkomen was hoger dan het

hoogste bedrag van de behoeftetabel. Als een hoger bedrag zou moeten worden vastgesteld, zullen feiten en omstandigheden gesteld moeten worden, waaruit de behoefte aan dat hogere bedrag blijkt. Daaraan is niet voldaan. Hof gaat uit van het hoogste bedrag van de tabel.

Rechtbank

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:1612 06-04-2020

Kort geding. Vrouw vordert nakoming van de zorgregeling die door de man is stopgezet in verband met corona. Rechtbank wijst de vordering van de vrouw deels toe.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:3495 17-03-2020

Beëindiging van het gezag wegens misbruik van het gezag door de ouders. De baby is ernstig mishandeld. Ook al staat niet vast wie van beide ouders de baby heeft mishandeld, beide ouders hebben de veiligheid van het kindje onvoldoende gewaarborgd en hun ouderlijke verantwoordelijkheid ernstig verzaakt.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:14546 20-12-2019

Informeel rechtsingang. De twee minderjarige kinderen die bij de vader wonen vragen de rechter om bij de moeder te mogen gaan wonen en de moeder daartoe in het gezag te herstellen. De kinderrechter verklaart de minderjarigen niet-ontvankelijk in hun verzoek.

RECHTSPRAAK

Informatieregeling. Vader verzoekt in hoger beroep dat hij naast de informatie over zijn dochter van bijna 14 jaar ook een foto van haar ontvangt. Verzoek wordt afgewezen.

Informatieregeling. Vader verzoekt in hoger beroep dat hij naast de informatie over zijn dochter van bijna 14 jaar ook een foto van haar ontvangt. Verzoek wordt afgewezen.

Partijen hebben een affectieve relatie gehad. Uit die relatie is een meisje geboren in 2006. De vader heeft het kind erkend. De moeder oefent van rechtswege het gezag uit. De minderjarige woont bij de moeder.

De vader had aanvankelijk verzocht om omgang met zijn dochter, maar heeft dat verzoek in de loop van de procedure in eerste aanleg ingetrokken. Daarnaast heeft hij om een informatie- en consultatieregeling verzocht. De rechtbank heeft een informatieregeling opgelegd inhoudende dat de moeder, uitvoerbaar bij voorraad, de vader tweemaal per jaar schriftelijk dient te informeren over belangrijke ontwikkelingen van de minderjarige en hoe het met haar gaat (op school, vrijetijdsbesteding, medische aangelegenheden). De rechtbank heeft het verzoek van de vader, wat betreft het opleggen van een consultatieverplichting aan de moeder, afgewezen.

In hoger beroep stelt de vader dat ten onrechte niet is bepaald dat aan hem ook foto's van zijn dochter worden verstrekt.

Het hof overweegt als volgt. Hoewel de vader zich erbij heeft neergelegd dat hij geen contact heeft met zijn dochter, heeft hij daar wel last van. Hij wil graag weten hoe het met haar gaat en hoe zij zich ontwikkelt. Daarom wil de vader graag geïnformeerd worden over haar. Foto's dragen bij aan een beeld van haar.

De moeder heeft benadrukt dat zij en haar dochter nog steeds last hebben van de periode met de vader die werd overschaduwd door de mishandeling van de moeder door de vader en waarbij de moeder en de dochter uiteindelijk voor de vader zijn gevlucht. Ook nu nog wonen zij op een geheim adres. De moeder is bang dat de vader de foto's zal misbruiken en zal

proberen om het meisje (en de moeder) te traceren.

De minderjarige heeft het hof laten weten dat zij geen enkel contact wil met de vader; zij stelt dat haar leven goed is zoals het nu is. Zij is gelukkig en zal, zodra zij er anders over gaat denken, zelf contact met de vader opnemen. Zij wil niet dat er foto's worden verzonden aan de vader omdat zij niet wil dat de vader weet hoe zij er nu uit ziet. Zij is bang dat hij anders toch misschien op zoek gaat naar haar.

Gelet op de leeftijd van de dochter, zij is bijna 14 jaar, is het hof van oordeel dat haar mening serieus moet meewegen bij de beoordeling van het verzoek van de vader.

Het hof is daarom van oordeel dat het verstrekken van een foto van de minderjarige aan de vader een te grote inbreuk maakt op haar persoonlijke levenssfeer en dat het belang van de minderjarige zich daarom verzet tegen het door de vader gedane verzoek.

Het hof gaat voorbij aan het betoog van de vader dat de dochter geen weet hoeft te hebben van het verstrekken van een foto, nu daarmee geen recht wordt gedaan aan de persoon en de wens van de minderjarige zelf binnen de reikwijdte van de verplichting voor de moeder om over haar aan de vader informatie te verschaffen. Het hof wijst het verzoek van de vader af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1452

Zaaknummer: 200.262.744_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. IPR. Toepassing Nederlands recht. Verzoek van de vrouw tot partneralimentatie wordt afgewezen. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid is het onaanvaardbaar dat de vrouw nog langer van de man een bijdrage verlangt.

Partneralimentatie. IPR. Toepassing Nederlands recht. Verzoek van de vrouw tot partneralimentatie wordt afgewezen. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid is het onaanvaardbaar dat de vrouw nog langer van de man een bijdrage verlangt.

Het geschil in hoger beroep betreft de door de man aan de vrouw verschuldigde partneralimentatie, door de rechtbank in de bestreden beschikking conform het voormelde verzoek van de vrouw bepaald op € 3.300 bruto per maand met ingang van 15 december 2018.

Partijen zijn in 2014 in Iran met elkaar gehuwd en het huwelijk van partijen is in 2018 in Iran ontbonden. De man heeft de Iraanse en de Nederlandse nationaliteit. De vrouw heeft de Iraanse nationaliteit. Partijen verschillen van mening over de vraag welk recht van toepassing is op het verzoek van de vrouw tot partneralimentatie. Het hof neemt (na eigen onderzoek) over hetgeen de rechtbank heeft beslist en overwogen over het toepasselijk recht. Het hof voegt hier nog het volgende aan toe. Op grond van artikel 15 Alimentatieverordening wordt het toepasselijk recht bepaald door het Haags Onderhoudsprotocol 2007 (Protocol inzake het recht dat van toepassing is op onderhoudsverplichtingen, hierna: HOP). Artikel 3 HOP bepaalt dat van toepassing is het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van de onderhoudsgerechtigde. Het hof volgt de conclusie van de rechtbank dat de vrouw haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft. Van toepasselijkheid van Nederlands recht kan worden afgeweken wanneer partijen een hiervan afwijkende rechtskeuze zijn overeengekomen (art. 8 HOP). Van een dergelijke rechtskeuze is het hof echter niet gebleken. Ook kan de hoofdregel van artikel 3 HOP niet van toepassing zijn wanneer op basis van artikel 5 HOP één van partijen zich verzet tegen toepasselijkheid van Nederlands recht en het recht van een andere staat nauwere verbonden is met het huwelijk. Het hof neemt over het oordeel

en de overweging van de rechtbank dat hiervan geen sprake is nu partijen gedurende hun huwelijk alleen in Nederland hebben samengewoond en partijen daar nadien zijn blijven wonen.

De man heeft ter toelichting op zijn verzoek in hoger beroep strekkende tot afwijzing van het alimentatieverzoek van de vrouw, een aantal grieven aangevoerd waarin hij de behoefte en behoefteigheid van de vrouw aan de orde stelt, naast in zijn ogen grievend gedrag van de vrouw en de bijzondere omstandigheden van het geval hem leidend tot de conclusie dat de lotsverbondenheid tussen partijen is verbroken. Het hof overweegt dat volgens vaste jurisprudentie de door het huwelijk in het leven geroepen lotsverbondenheid tussen de echtgenoten weliswaar een grondslag vormt voor het ontstaan van de alimentatieverplichting maar het voortduren van die verplichting berust niet op het voortduren van de lotsverbondenheid. Het 'vervallen' van de lotsverbondenheid kan daarom op zichzelf geen grond zijn voor beëindiging van de alimentatieverplichting. Bij het vaststellen van de alimentatieplicht kan de rechter wel rekening houden met omstandigheden van niet-financiële aard; deze kunnen meebrengen dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om van de gewezen echtgenoot een (volledige) bijdrage in het levensonderhoud te verlangen.

In het onderhavige geval is het hof gebleken dat partijen feitelijk in totaal ongeveer zeven tot acht maanden hebben samengeleefd als gehuwden. Het betreft een huwelijk dat in Iran is gesloten naar de aldaar geldende gebruiken en afspraken. De vrouw is de eerste ruim negen maanden van het huwelijk door haar familie onderhouden in Iran en, nadat zij in december 2014 zich in Nederland bij de man had gevoegd, is zij korte tijd later meerdere keren voor langere perioden naar Iran teruggekeerd, waarna het rond eind oktober 2015 tot een definitieve breuk tussen partijen is gekomen. De feitelijke samenwoning van partijen heeft dus maar kort geduurd. Voorts staat vast dat de echtscheidingsprocedure in Iran heel lang heeft geduurd, wat (mede) veroorzaakt is door proceshandelingen aan de zijde van de vrouw. Hierdoor is de periode waarvoor de onderhoudsverplichting geldt aanzienlijk langer geworden dan deze zou zijn geweest als de echtscheidingsprocedure binnen gebruikelijke termijnen zou zijn afgerond. Daarbij komt dat de vrouw hoog opgeleid is (zij heeft genetica gestudeerd), meerdere talen beheerst en in juni 2019 haar inburgeringsexamen heeft behaald. Zij is begin dertig en heeft geen kinderen. Zij moet naar het oordeel van het hof al enige tijd in staat worden geacht in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Zij heeft onvoldoende onderbouwd dat zij daar pogingen toe heeft ondernomen. Ten slotte neemt het hof in aanmerking dat de man na het uiteengaan van partijen in oktober 2015 reeds bedragen aan de vrouw heeft betaald voor levensonderhoud uit hoofde van de voorlopige voorziening, te weten € 983 bruto per maand over de periode van 11 juli 2017 tot 15 december 2018 en vervolgens uit hoofde van

de bestreden beschikking € 3.300 bruto per maand. Gelet op alle feiten en omstandigheden acht het hof het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat de vrouw na vandaag nog langer van de man een bijdrage in het levensonderhoud verlangt. Alles afgewogen hebbend heeft het hof in redelijkheid de door de man aan de vrouw verschuldigde partneralimentatie tot heden bepaald op hetgeen feitelijk door de man aan haar is betaald en vanaf heden op nihil bepaald.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:3411

Zaaknummer: 200.266.242/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgang op grond van artikel 1:377a BW. Hof verbindt ambtshalve een dwangsom aan de nakoming van de omgangsregeling door de moeder, ook al heeft het hof daartoe geen bevoegdheid op grond van de wet.

Omgang op grond van artikel 1:377a BW. Hof verbindt ambtshalve een dwangsom aan de nakoming van de omgangsregeling door de moeder, ook al heeft het hof daartoe geen bevoegdheid op grond van de wet.

Bij tussenbeschikking van 29 augustus 2019 heeft het hof onder meer overwogen dat het voor (de ontwikkeling van) de minderjarige van belang is dat zij weet wie haar vader is en dat daarom het contact met de vader op korte termijn alsnog tot stand dient te worden gebracht, waarbij de omgang gefaseerd en onder begeleiding van de gecertificeerde instelling (GI) moet worden opgebouwd. Het hof heeft daarbij overwogen dat er geen contra-indicaties zijn om uiteindelijk te komen tot een frequentie en duur van de omgang zoals door de rechtbank in de bestreden beschikking is bepaald.

Het hof achtte het aangewezen om, alvorens een definitieve beslissing te geven, geïnformeerd te worden over het verloop van de (opbouw van de) omgang.

De GI heeft het hof bericht dat zij geen contact heeft kunnen leggen met de moeder. Er is geen zicht op de opvoedsituatie bij de moeder. Er is geen omgang tot stand gebracht.

Het hof constateert dat het nog steeds niet is gelukt om de in de bestreden beschikking van 30 januari 2017 vastgestelde omgangsregeling tot uitvoering te brengen, terwijl meermalen en door verschillende instanties is geoordeeld dat dit in het belang van de minderjarige is.

Het is zelfs niet gelukt om de bij beschikking van 29 augustus 2018 vastgestelde minimale (opbouw van de) omgang van een half uur per maand tot stand te brengen. Inmiddels heeft er al meer dan drie jaar geen omgang plaatsgevonden als gevolg van het gedrag en de weerstand van de moeder.

Het hof acht het onverkort in het belang van de minderjarige dat er in het kader van de

ondertoezichtstelling (die inmiddels in verlengd tot 18 juni 2020) verder wordt gewerkt aan het tot stand brengen van het contact tussen vader en de minderjarige. De door de rechtbank in de bestreden beschikking vastgestelde omgangsregeling (van twee uur per veertien dagen zonder begeleiding op een openbare locatie) blijft in stand.

De GI heeft gepleit voor het opleggen van een dwangsom aan de nakoming van de omgangsregeling door de moeder.

Het hof stelt voorop dat dit niet kan worden opgevat als een verzoek ex artikel 611a Rv nu een dergelijk verzoek, dat voor het eerst in hoger beroep kan worden gedaan, gelet op de strekking van de betreffende bepaling, is voorbehouden aan de partijen die direct betrokken zijn bij (de uitvoering van) het geschil.

Het hof is echter van oordeel dat het feit dat artikel 377a BW, anders dan artikel 253a BW, de rechter niet expliciet de bevoegdheid geeft om eventueel ambtshalve een door de wet toegelaten dwangmiddel op te leggen (mits het belang van het kind zich daartegen niet verzet), niet betekent dat het opleggen van zo'n dwangmiddel, indien sprake is van een situatie ex artikel 377a BW, in het geheel niet mogelijk zou zijn. Uit de uitspraak van de Hoge Raad van 17 januari 2014 (ECLI:NL:HR:2014:91) vloeit bovendien de uitdrukkelijke opdracht aan de rechter voort om, als deze de gronden van de met het gezag belaste ouder om medewerking aan omgang te weigeren ongenoegzaam acht, alle passende maatregelen te nemen om de met gezag belaste ouder er alsnog toe te bewegen om alsnog medewerking te verlenen. In lijn met deze uitspraak acht het hof een dwangsom bij niet-nakoming zoals de rechtbank heeft bepaald in het belang van de minderjarige.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:3406

Zaaknummer: 200.215.096/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewind. Hof verleent machtiging voor de vorderingen die de kinderen van de rechthebbende vader hebben uit hoofde van het feit dat zij erfgenaam zijn van hun moeder.

Beschermingsbewind. Hof verleent machtiging voor de vorderingen die de kinderen van de rechthebbende vader hebben uit hoofde van het feit dat zij erfgenaam zijn van hun moeder.

De rechthebbende is op 3 september 1964 gehuwd zonder huwelijkse voorwaarden te maken met erflaatster. Uit dat huwelijk zijn vier kinderen geboren. Het huwelijk is op 23 september 1985 door echtscheiding ontbonden. Erflaatster is in 2011 overleden. Zij had geen testament. Haar vier kinderen zijn haar erfgenamen krachtens versterferfrecht.

De kantonrechter heeft bij de in hoger beroep bestreden beschikking het verzoek van de bewindvoerder machtiging te verlenen om uit het vermogen van rechthebbende te voldoen de geldvordering die ieder kind op de rechthebbende heeft ter zake van de nalatenschap van erflaatster, afgewezen. De bewindvoerder is het hiermee niet eens en is in hoger beroep gekomen.

De voormalige echtelijke woning van de rechthebbende en de erflater is sinds de echtscheiding alleen door de rechthebbende bewoond. Deze woning is met toestemming van de kantonrechter verkocht. Uit de akte van levering van 29 januari 2019 blijkt dat de rechthebbende het huis op 30 september 1964 in eigendom heeft verkregen. Nadat de rechthebbende en erflaatster gescheiden waren, heeft nimmer een scheiding en deling van de huwelijksgoederengemeenschap plaatsgevonden. Er bestaat daarom nog een onverdeeldheid tussen de rechthebbende en de erflaatster.

Het hof overweegt als volgt. Het woonhuis viel in de gemeenschap van goederen waarin de rechthebbende en erflaatster waren gehuwd. Gelet op de inhoud van voormelde akte van levering staat naar het oordeel van het hof vast dat de verdeling van de waarde van het woonhuis na de echtscheiding niet heeft plaatsgevonden en dat derhalve sprake is gebleven

van een onverdeeldheid. Hierdoor valt de helft van de nettoverkoopopbrengst van het woonhuis in de nalatenschap van erflaatster. Nu de gehele nettoverkoopopbrengst van het woonhuis is gestort op de (bewind)rekening van de rechthebbende, hebben de kinderen van de rechthebbende en erflaatster vorderingen op de rechthebbende gezamenlijk bedragende de helft van de netto verkoopopbrengst, dat is € 113.597,73. Uit de verklaringen van [de bewindvoerder], [kind 3] en [kind 1] op de mondelinge behandeling van het hof en uit de e-mail van [kind 2] d.d. 13 mei 2019 blijkt dat de kinderen instemmen met de verdeling aldus, dat ieder kind een bedrag van € 28.399,43 toekomt. Het voorgaande leidt ertoe dat het verzoek van de bewindvoerder dient te worden toegewezen.

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter en verleent de gevraagde machtiging.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1348

Zaaknummer: 200.259.405_01

Rechters: H. van Winkel, C.N.M. Antens en E.L. Schaafsma-Beverluis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Ter zitting bij de rechtbank is overeenstemming bereikt tussen partijen. Man wil daarvan in hoger beroep terugkomen. Hij heeft nadien een nieuwe grief aangevoerd, voor zover de overeenstemming in stand blijft. Hof laat de nieuwe grief buiten beschouwing op grond van de tweeconclusieregel. Hof veroordeelt de man in de proceskosten in hoger beroep.

Kinderalimentatie. Ter zitting bij de rechtbank is overeenstemming bereikt tussen partijen. Man wil daarvan in hoger beroep terugkomen. Hij heeft nadien een nieuwe grief aangevoerd, voor zover de overeenstemming in stand blijft. Hof laat de nieuwe grief buiten beschouwing op grond van de tweeconclusieregel. Hof veroordeelt de man in de proceskosten in hoger beroep.

Het verzoek van de man zoals hij dat heeft ingediend bij de rechtbank is aldaar behandeld ter zitting van 10 januari 2019. De rechter heeft tijdens deze zitting mondeling uitspraak gedaan, nadat partijen onderling overleg hebben gehad en tot overeenstemming zijn gekomen. Bij de bestreden mondelinge uitspraak is verstaan dat de bijdrage van de man ten behoeve van de minderjarige per 1 september 2018 op nihil wordt gesteld en dat partijen vanaf 1 september 2018 over en weer geen bijdrage in de kosten van de jongmeerderjarige en de minderjarige aan elkaar verschuldigd zijn. Deze uitspraak is uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

De man heeft in hoger beroep geklaagd dat de rechter mondeling uitspraak heeft gedaan. Verder betwist hij dat overeenstemming is bereikt. Na de stukkenwisseling heeft de man een nieuwe grief aangevoerd voor het geval wel overeenstemming zou worden aangenomen. Hij beroept zich op de nietigheid dan wel vernietigbaarheid van de overeenkomst.

Het hof wijst de grieven over de mondelinge uitspraak en het ontbreken van overeenstemming af.

Ter zake van de grief over de vernietigbaarheid overweegt het hof als volgt. Na de stukkenwisseling heeft de man bij brief van 30 oktober 2019 laten weten dat, voor zover er wel sprake is van overeenstemming, hij de overeenkomst vernietigt, dan wel zich beroept op de nietigheid daarvan, op grond van het bepaalde in onder meer artikel 3:32, 3:40, 3:44, 6:128 en 7:904 BW.

Het betreft hier een nieuwe grief die is aangevoerd na de daartoe door de wet aangewezen gelegenheid. De advocaat van de vrouw heeft er niet in toegestemd dat deze nieuwe grief alsnog in de rechtsstrijd wordt betrokken. Weliswaar wordt in alimentatieprocedures veelal een uitzondering gemaakt op de in beginsel strakke tweeconclusieregel, maar die uitzondering is in de onderhavige zaak niet aan de orde nu de grief ziet op nietigheid dan wel vernietigbaarheid van de gesloten overeenkomst en niet op feiten en/of omstandigheden die de hoogte van de alimentatie betreffen. Het hof laat deze grief dan ook buiten beschouwing.

Het hof veroordeelt de man op verzoek van de vrouw in de proceskosten, nu geen van zijn grieven slaagt. Er is tijdens de procedure bij de rechtbank overeenstemming bereikt tussen partijen. De man heeft niet, althans onvoldoende onderbouwd waarom zijn wil om tot overeenstemming te komen zou hebben ontbroken en de grief van de man met betrekking tot de nietigheid of vernietigbaarheid van de overeenkomst is tardief ingesteld. De man heeft door zijn wijze van procederen de vrouw nodeloos op kosten gejaagd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:3149

Zaaknummer: 200.257.981/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Behoeft van de kinderen. Het gezinsinkomen was hoger dan het hoogste bedrag van de behoeftetabel. Als een hoger bedrag zou moeten worden vastgesteld, zullen feiten en omstandigheden gesteld moeten worden, waaruit de behoefte aan dat hogere bedrag blijkt. Daaraan is niet voldaan. Hof gaat uit van het hoogste bedrag van de tabel.

Kinderalimentatie. Behoeft van de kinderen. Het gezinsinkomen was hoger dan het hoogste bedrag van de behoeftetabel. Als een hoger bedrag zou moeten worden vastgesteld, zullen feiten en omstandigheden gesteld moeten worden, waaruit de behoefte aan dat hogere bedrag blijkt. Daaraan is niet voldaan. Hof gaat uit van het hoogste bedrag van de tabel.

Het huwelijk van de ouders is in 2008 ontbonden door echtscheiding. Uit het huwelijk zijn drie kinderen geboren. De man is ook de vader van twee andere kinderen uit een nadien aangegane relatie. Partijen zijn overeengekomen dat de man per begin 2014 een bedrag van € 136 per maand per kind aan kinderalimentatie zal betalen. De vrouw heeft verzocht om wijziging van de kinderalimentatie. De rechtbank heeft de vrouw niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek. De rechtbank heeft geoordeeld dat de vrouw haar verzoek onvoldoende heeft gemotiveerd. De vrouw is in hoger beroep gegaan. Het hof is van oordeel dat het verzoek in hoger beroep voldoende is gemotiveerd.

Ter zake van de behoefte van de kinderen stelt de vrouw dat de kinderen een hogere behoefte hebben dan uit de tabel van de vastgestelde bedragen voortvloeit. Zij stelt dat de behoefte moet worden vastgesteld op € 850 per maand per kind. De man voert hiertegen gemotiveerd verweer. Volgens de man doet de vrouw maar een gooi naar de behoefte van de kinderen en heeft zij haar verzoek ook onvoldoende onderbouwd.

Het hof overweegt ter zake van de behoefte als volgt. Tussen partijen is in hoger beroep niet in geschil dat het gezinsinkomen ten tijde van het huwelijk € 6.828 per maand bedroeg.

In het processueel debat tussen partijen rust op de vrouw, als degene die een bijdrage vraagt ten behoeve van de kinderen, de stelplicht ten aanzien van de omvang van de behoefte van de kinderen. Zij kan hiertoe in beginsel volstaan met een verwijzing naar de Nibud-tabellen, die een cijfermatige weergave zijn van de ervaringsregel dat gezinnen een vast deel van hun netto besteedbaar inkomen plegen te besteden aan de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen. In de tabellen voor de jaren 2007-2008 werd deze ervaringsregel geacht te bestaan voor gezinnen met een netto-inkomen tot € 5.000 per maand. In latere jaren is dat bedrag (en daarmee de werking van de ervaringsregel) verhoogd naar € 6.000 per maand. Voor zover een ouder van mening is dat het eigen aandeel van de ouders in de kosten van de kinderen ook hoger is dan dat aandeel bij een inkomen van thans € 6.000 (en destijds dus € 5.000) zou zijn, rust op deze ouder de last om nader te onderbouwen waarop dit hogere eigen aandeel is gebaseerd. Het enkel extrapoleren van de aan de tabellen ten grondslag liggende formule is onvoldoende, omdat de kosten van de kinderen bestaan uit een aantal vaste componenten, zoals schoolgeld, verzekeringen et cetera, en een aantal variabele en daarmee meer aan de welstand van het gezin gerelateerde kosten, zoals eten en drinken, vakanties, sport et cetera.

Het hof stelt vast dat door de vrouw geen feiten of omstandigheden zijn gesteld die het oordeel rechtvaardigen dat van de tabelbedragen dient te worden afgeweken en waaraan de door haar gestelde hogere bedragen dan zouden zijn of worden besteed. Het hof zal daarom de behoefte van de kinderen, op basis van de Nibud-tabel voor drie kinderen (16 punten) van 2007, vaststellen op € 1.515 per maand, zijnde € 505 per kind per maand. Het hof indexeert dit bedrag vervolgens naar 2019.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2819

Zaaknummer: 200.264.588

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding. Vrouw vordert nakoming van de zorgregeling die door de man is stopgezet in verband met corona. Rechtbank wijst de vordering van de vrouw deels toe.

Kort geding. Vrouw vordert nakoming van de zorgregeling die door de man is stopgezet in verband met corona. Rechtbank wijst de vordering van de vrouw deels toe.

De vrouw vordert nakoming van de zorg- en contactregeling die door de man is stopgezet vanwege het coronavirus omdat hij vreest voor de gezondheid van zijn huidige partner en haar dochter die tot een risicogroep behoren. De vrouw is van mening dat dit geen gegronde reden is om de omgang tussen haar en haar dochter stop te zetten.

De man stelt dat in verband met de coronaproblematiek een onveilige situatie is ontstaan. De partner van de man en haar dochter zijn vatbaarder voor het coronavirus in verband met hun zwakke gezondheid. Zij moeten daarom twee maanden thuis blijven en contact met derden vermijden. Gezien de gezondheidsrisico's van het gezin van de man is hij van mening dat in de periode dat de huidige maatregelen van kracht zijn er geen wisselingen van gezin kunnen plaatsvinden.

De voorzieningenrechter overweegt dat de zorgregeling op dit moment in principe uitvoerbaar is gelet op de richtlijnen die het RIVM in verband met het coronavirus heeft uitgevaardigd. Het houden van anderhalve meter afstand geldt niet voor gezinsleden en de dochter van partijen is deel van het gezin van zowel de man als de vrouw. De situatie van de man maakt echter dat er voor hem redenen zijn om extra voorzichtig te zijn en de voorzieningenrechter acht het begrijpelijk dat de man redenen ziet om voor de veiligheid van zijn gezin geen uitvoering te geven aan de huidige zorgregeling. In de situatie van de vrouw daarentegen zijn geen beletsels tegen de uitvoering van de zorgregeling als alle partijen zich aan de richtlijnen van het RIVM houden. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het contact tussen de dochter en beide ouders belangrijk is. Nu de huidige maatregelen in principe aan uitvoering van de zorgregeling niet in de weg staan is de voorzieningenrechter van oordeel dat beide partijen de dochter de mogelijkheid moeten geven om conform de overeengekomen

zorgregeling naar de andere ouder te gaan. Of partijen het verantwoord vinden om de dochter na een verblijf bij de andere ouder weer in huis te nemen is ter beoordeling aan, en de verantwoordelijkheid van, de betreffende ouder. Dat de man van mening is dat hij zijn dochter, gezien de veiligheid van zijn gezin, niet meer in huis kan nemen na een verblijf bij de vrouw is onvoldoende grond om de dochter niet naar de vrouw te laten gaan. De voorzieningenrechter zal daarom de vordering van de man afwijzen.

De vrouw heeft gevorderd om de man te veroordelen tot nakoming van de zorgregeling zoals bepaald in de beschikking van deze rechtbank van 10 augustus 2017 op straffe van een dwangsom. Toewijzing van de gehele vordering van de vrouw zal er toe leiden dat de man ook veroordeeld wordt om de dochter van partijen bij zich te hebben in de weken dat zij volgens de zorgregeling bij hem is. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de man, gezien de huidige situatie en de zorgen rondom de gezondheid van zijn gezinsleden, ervoor moet kunnen kiezen om gedurende de periode dat de huidige maatregelen van kracht zijn, zijn dochter na een verblijf bij de vrouw niet in huis te nemen. De voorzieningenrechter heeft de vordering van de vrouw dan ook slechts toegewezen voor zover die er op ziet dat de man medewerking verleent aan het verblijf van de dochter bij de vrouw in de weken dat zij volgens de geldende zorgregeling bij de vrouw zal verblijven. De voorzieningenrechter heeft hierbij opgemerkt dat hij het van groot belang acht dat de dochter tijdens haar verblijf bij de vrouw goed contact zal kunnen onderhouden met de man. De man heeft geen vordering gedaan tot het vastleggen van een contactregeling in de periode dat de dochter bij de vrouw zal verblijven, maar de voorzieningenrechter gaat ervan uit dat de vrouw zich aan haar toezeggingen hierover, zoals gedaan tijdens de hoorzitting, zal houden gedurende de hele periode dat er maatregelen in verband met corona van kracht zullen zijn en de dochter daardoor niet bij de man zal verblijven.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:1612

Zaaknummer: C/16/499502 / KL ZA 20-74

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging van het gezag wegens misbruik van het gezag door de ouders. De baby is ernstig mishandeld. Ook al staat niet vast wie van beide ouders de baby heeft mishandeld, beide ouders hebben de veiligheid van het kindje onvoldoende gewaarborgd en hun ouderlijke verantwoordelijkheid ernstig verzaakt.

Beëindiging van het gezag wegens misbruik van het gezag door de ouders. De baby is ernstig mishandeld. Ook al staat niet vast wie van beide ouders de baby heeft mishandeld, beide ouders hebben de veiligheid van het kindje onvoldoende gewaarborgd en hun ouderlijke verantwoordelijkheid ernstig verzaakt.

Uit de ouders is in 2019 een meisje geboren. Dit meisje is op 8 mei 2019 in het ziekenhuis opgenomen met ernstig en levensbedreigend letsel. Zij was toen zes weken oud. De ouders zijn geschorst in het gezag. Tegen hen loopt een strafzaak.

Aan de orde is het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming tot beëindiging van het gezag van beide ouders.

De rechtbank oordeelt hierover als volgt. De minderjarige is op 8 mei 2019 in het ziekenhuis opgenomen met ernstig en levensbedreigend letsel. Zij was toen zes weken oud. Bij haar was onder meer sprake van breuken (schedel, ribben, beide armen, beide benen en mogelijk ook een wervelfactuur), blauwe plekken, verwondingen passend bij snij- of krasletsel, alsmede een miltbloeding, een longkneuzing en een hersenbloeding. De ouders hebben verschillende en (deels) wisselende verklaringen gegeven voor het ontstaan van het letsel. Deze verklaringen komen volgens de artsen die haar hebben onderzocht niet overeen met de aard van het geconstateerde letsel. Naar het oordeel van de rechtbank staat vast dat het meisje ernstig is mishandeld en dat zij als gevolg hiervan is getraumatiseerd en zowel lichamelijke als psychische schade heeft opgelopen. Zij loopt als gevolg hiervan op alle gebieden achter in haar

ontwikkeling. Dat er nog onduidelijkheid bestaat over de schuldvraag in de strafzaak tegen de ouders doet hieraan niet af.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 1:266 BW (*Kamerstukken II* 2008/09, 32015, nr. 3, p. 35) volgt dat het plegen van (zware) mishandeling van een kind kan leiden tot het oordeel dat er sprake is van misbruik van het gezag. Tevens valt onder het misbruik van het gezag een schending van de plichten van de ouders door nalatigheid en door daden. De rechtbank is van oordeel dat in onderhavig geval in ieder geval sprake is van een schending van de plichten van de ouders door nalatigheid. Beide ouders hebben gedurende twee dagen nagelaten medische hulp in te schakelen waardoor het meisje onnodig veel pijn heeft geleden. Zij was en is vanwege haar leeftijd extra kwetsbaar en volledig afhankelijk van de zorg en de veiligheid die haar opvoeders haar bieden. De ouders hadden haar welzijn moeten beschermen en haar geborgenheid en zorg moeten bieden. Daarentegen is haar letsel en pijn toegebracht. Ook al staat in rechte nog niet vast door wie van de ouders het letsel is toegebracht, naar het oordeel van de rechtbank hebben beide ouders de veiligheid van de baby onvoldoende gewaarborgd en hiermee hun ouderlijke verantwoordelijkheid ernstig verzaakt. Doordat niet onmiddellijk na het ontstane letsel een arts of hulpdienst is geraadpleegd, terwijl dit wel hun taak én hun verantwoordelijkheid was, hebben beide ouders naar het oordeel van de rechtbank misbruik van hun gezag gemaakt.

De rechtbank is daarom van oordeel dat aan het criterium van artikel 1:266 lid 1 sub b BW is voldaan en zal het verzoek tot beëindiging van het gezag van de ouders toewijzen.

De rechtbank wijst het verzoek van de moeder tot plaatsing van het meisje bij de grootouders af, evenals het verzoek van de vader tot plaatsing van het meisje bij hem. De gecertificeerde instelling wordt belast met de voogdij. Eveneens wijst de rechtbank het verzoek van de moeder om een omgangsregeling met het meisje af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:3495

Zaaknummer: C/10/578243 / JE RK 19-2251

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Informele rechtsingang. De twee minderjarige kinderen die bij de vader wonen vragen de rechter om bij de moeder te mogen gaan wonen en de moeder daartoe in het gezag te herstellen. De kinderrechter verklaart de minderjarigen niet-ontvankelijk in hun verzoek.

Informele rechtsingang. De twee minderjarige kinderen die bij de vader wonen vragen de rechter om bij de moeder te mogen gaan wonen en de moeder daartoe in het gezag te herstellen. De kinderrechter verklaart de minderjarigen niet-ontvankelijk in hun verzoek.

Bij brieven, ingekomen op 21 augustus 2019 hebben twee minderjarigen zich informeel tot de rechtbank gewend. De kinderen vragen – kort samengevat – de moeder in haar gezag te herstellen en hun hoofdverblijfplaats te wijzigen van die bij de vader naar de moeder.

De rechtbank heeft de ouders en de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) opgeroepen ter zitting.

De rechtbank overweegt als volgt. De minderjarigen hebben allebei een brief geschreven aan de kinderrechter. In het gesprek met de kinderrechter hebben de kinderen het volgende verteld. Zij willen niet meer bij hun vader wonen. Volgens de minderjarigen is de sfeer in huis steeds zeer gespannen en is de vader vaak chagrijnig en boos. De vader kan ook agressief zijn, met name naar een van hen beiden toe. Beide minderjarigen zouden willen dat hun moeder alleen het gezag over hen krijgt en dat ze bij hun moeder kunnen gaan wonen. Of, als zij niet bij hun moeder kunnen wonen, in ieder geval ergens anders dan bij hun vader. Zij hebben verder verteld dat zij deze wens al langer hebben. Zij hebben in juni 2019 ook al uitgesproken dat het niet goed gaat thuis. Zij hebben toen heel kort bij opa en oma verbleven en vervolgens is er toen hulp ingezet door het CJG in de vorm van een gezinscoach en systeemgesprekken.

De rechtbank is gelet op de brieven, op hun uitlatingen en de meest recente ontwikkelingen van oordeel dat een onderzoek door de Raad geïndiceerd is. De rechtbank maakt zich zorgen

om de situatie van de kinderen. De rechtbank verzoekt daarom ambtshalve de Raad onderzoek te doen naar een kinderschermingsmaatregel. De hoofdverblijfplaats van de kinderen is nu bij de vader, maar zij verblijven feitelijk bij een tante. De rechtbank heeft geen zicht op de situatie van de kinderen bij deze tante. De rechtbank acht het van belang dat de kinderen (voorlopig) een neutrale vaste verblijfplaats krijgen. Door de gezinscoach is ter zitting toegezegd dat zij deze hulp zal gaan coördineren. Indien de situatie escaleert kan de gezinscoach direct contact zoeken met de Raad, zoals is besproken ter zitting. De rechtbank zal de zaak niet aanhouden in afwachting van het beschermingsonderzoek. Indien de Raad tot de slotsom komt dat een beschermingsmaatregel noodzakelijk is, kan daartoe een verzoek worden ingediend bij de rechtbank.

De rechtbank overweegt ten aanzien van de verzoeken van de kinderen het volgende. Op grond van artikel 1:377g BW kunnen kinderen de rechter vragen een beslissing te nemen als het gaat om een zorgregeling, informatieregeling, benoeming bijzondere curator en de hoofdverblijfplaats in het geval van gezamenlijk gezag. De kinderen kunnen echter niet aan de kinderrechter vragen om de moeder te herstellen in het gezag na een gezagsbeëindiging (art. 1:277 BW), om wijziging van hun hoofdverblijfplaats bij eenhoofdig gezag of om een ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. De rechtbank zal de kinderen daarom niet-ontvankelijk verklaren in hun verzoeken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:14546

Zaaknummer: C/09/578961 / FA RK 19-6126

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partnergeweld. Computervredebreuk kan deel uitmaken van partnergeweld. Strafrechtelijk onderzoek vanuit het perspectief van partnergeweld. Verband tussen cybergeweld en partnergeweld. Integrale aanpak van partnergeweld in al zijn vormen.

Partnergeweld. Computervredebreuk kan deel uitmaken van partnergeweld. Strafrechtelijk onderzoek vanuit het perspectief van partnergeweld. Verband tussen cybergeweld en partnergeweld. Integrale aanpak van partnergeweld in al zijn vormen.

Klaagster stelde dat zij gedurende haar huwelijk met M.V. met regelmaat door hem werd mishandeld en dat hij meermaals dreigde om haar te vermoorden. In december 2013 initieerde ze een strafprocedure tegen M.V. De autoriteiten probeerden haar de klacht te doen intrekken. De verwondingen zouden licht zijn geweest. In het kader van deze procedure verzocht klagster het in beslag nemen en onderzoeken van de computer die zij en M.V. gebruikten. M.V. zou informatie over haar op Facebook hebben geplaatst. De politie weigerde haar verzoek. De activiteiten op Facebook zouden geen verband hebben met partnergeweld. In september 2014 initieerde klagster een nieuwe strafprocedure vanwege schending van haar briefgeheim door M.V. Ter onderbouwing van haar klacht bracht klagster meerdere getuigen, maar volgens haar heeft de politie hiervan onvolledig verslag gemaakt.

In november 2014 werd M.V. onderzocht. Op 17 februari 2015 oordeelde het openbaar ministerie (OM) dat M.V.'s gedrag niet ernstig genoeg was om hem te vervolgen voor mishandeling, bedreiging en schending van briefgeheim. Ook was volgens het OM niet bewezen dat M.V. daadwerkelijk de verwondingen heeft veroorzaakt die klagster had opgelopen. De klacht over schending van briefgeheim werd niet onderzocht. Deze zou volgens het OM te laat zijn ingediend. Voor de mishandeling kreeg M.V. een administratieve boete ter hoogte van € 250. Op 25 mei 2015 bevestigde de rechtbank de beslissing van het O.M. dat er onvoldoende grondslag was voor vervolging. Klagster verzocht de rechtbank om een beschermingsbevel, welk verzoek de rechtbank op 3 maart 2014 inwilligde. In het

beschermingsbevel werd M.V. een huis- en gebiedsverbod opgelegd. Klaagster stelt dat M.V. de verboden niet heeft nageleefd en dat de politie te weinig heeft gedaan aan de tenuitvoerlegging daarvan.

In Straatsburg stelt klager dat de Roemeense autoriteiten niet voldoende hebben gedaan om haar tegen M.V. te beschermen en dat artikel 3 en 8 EVRM zijn geschonden.

Het EHRM begint met de algemene beginselen. Op grond van artikel 3 EVRM in samenhang met artikel 1 EVRM zijn lidstaten verplicht tot het nemen van redelijke maatregelen welke nodig zijn om te voorkomen dat een persoon slachtoffer is van marteling of onmenselijke of vernederende behandelingen. Kinderen en andere kwetsbare personen, waaronder slachtoffers van partnergeweld, hebben recht erop dat de staat effectieve preventieve maatregelen neemt ter voorkoming van ernstige inbreuken in hun integriteit (EHRM 9 juni 2009, 33401/02, par. 159 (*Opuz /Turkije*); EHRM 23 mei 2017, 49645/09, par. 57 (*Bălșan/Roemenië*)).

De positieve verplichting van de staat omvat (1) de verplichting om redelijke maatregelen te nemen gericht op het voorkomen van mishandelingen waarvan de autoriteiten op de hoogte zijn of op de hoogte zouden moeten zijn; (2) een procedurele verplichting om onderzoek te doen naar de gestelde mishandeling. Voor het aannemen van een dergelijke positieve verplichting moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van een reëel en onmiddellijk risico dat een specifieke persoon door criminelen wordt mishandeld en moet zijn gebleken dat ze hebben nagelaten om maatregelen te nemen waartoe zij bevoegd zijn en die redelijkerwijs geschikt zijn om het risico af te wenden (EHRM 24 juli 2012, 41526/10, par. 139 (*Đorđević/Kroatië*)). Het EHRM heeft voorts eerder geoordeeld dat lidstaten verplicht zijn om een systeem in te richten en te handhaven waarin elke vorm van partnergeweld wordt onderdrukt en waarin procedurele garanties aan slachtoffers worden toegekend. Ook uit artikel 8 EVRM vloeit een positieve verplichting voort welke gericht is op eerbiediging van de in artikel 8 EVRM gegarandeerde rechten. Ten aanzien van de maatregelen genieten lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Het privéleven kan op verschillende manieren beschermd worden en de aard van de verplichting van de staat hangt af van het aspect van het privéleven dat in geding is (EHRM 12 november 2013 (GK), 5786/08, par. 79 (*Söderman/Zweden*)).

Het EHRM merkt op dat de regering in casu de toepassing van artikel 3 en 8 EVRM niet heeft betwist. In zijn uitspraak in *Bălșan* besliste het EHRM dat in Roemenië het wettelijke raamwerk voor het beschermen van een slachtoffer van partnergeweld adequaat is. Toen klager haar klachten over partnergeweld aan de instanties voorlegde, benaderden de autoriteiten de zaak niet vanuit het perspectief van partnergeweld, overweegt het EHRM. De wetsbepalingen die werden toegepast hadden geen specifieke toepassing op partnergeweld en

de rechtbank heeft geen aandacht besteed aan het feit dat het om partnergeweld ging. Het EHRM legt nadruk op de noodzaak voor bijzondere nauwkeurigheid in zaken over partnergeweld en overweegt dat er in de nationale procedure aandacht dient te worden besteed aan de bijzonderheden van partnergeweld welke in het Verdrag van Istanboel zijn aangekaart, hetgeen allemaal in de onderhavige zaak niet is gebeurd. De benadering van de Roemeense rechtbank keurt het EHRM af. De overwegingen dat klaagsters verwondingen niet voldoende ernstig waren en dat ze geen direct bewijs heeft geleverd dat haar ex-partner het letsel heeft veroorzaakt draagt niet bij aan de ontmoediging welke bij het ernstige fenomeen van partnergeweld passend is. De autoriteiten hebben zich beperkt tot het aanhoren van de getuigen terwijl zij zelf geen actie ondernam om de ernst van klaagsters verwondingen vast te stellen of de identiteit van de dader achter te halen. Het lag op de weg van deze instanties om de omstandigheden op te helderen, onder meer door het horen van aanvullende getuigen of door de getuigen en partijen tegenover elkaar te stellen. De regering voerde aan dat klaagster pas enkele dagen na het geweldsincident naar de autoriteiten is gestapt en dat het geweld een reactie was op een specifieke situatie. Het EHRM ziet hierin geen beslissend argument. Klaagster heeft geklaagd binnen de wettelijke termijn. Voor de feiten die op 17-22 december 2013 gebeurde schakelde ze de autoriteiten in op 23 december. Bovendien heeft de regering geen redelijke verklaring gegeven voor de vertraagde behandeling van de klachten. Ook weigert het EHRM gewicht toe te kennen aan het feit dat klaagster over slechts één incident heeft geklaagd. Over de ernst daarvan heeft zij een medische attest overlegd. De regering heeft de ernst van het letsel niet betwist. Uit niets bleek dat de verwondingen door iets anders werd veroorzaakt dan partnergeweld en het feit dat het incident op een specifieke situatie was gericht maakt dit niet anders. Het is waar dat klaagster een huis- en gebiedsverbod heeft gekregen maar het EHRM wijst op het feit dat de dader dat verbod niet heeft gerespecteerd. Bovendien hebben die verboden betrekking op de periode na het geweldsincident en heeft het opleggen daarvan geen consequenties gehad voor de strafprocedure.

Het Roemeense Wetboek van Strafrecht bevat een specifiek bepaling over schending van briefgeheim. Klaagster heeft de autoriteiten in kennis gesteld van zowel het toepassen van geweld en bedreiging als het onrechtmatig gebruiken van computerbestanden. Uit niets blijkt dat de strafrechtelijke bepalingen onvoldoende of ongeschikt zouden zijn om deze feiten strafbaar te stellen. Bij het EHRM voert de regering aan dat klaagster zich beter had moeten richten op een civiel actie. Het EHRM verwierpt dit argument en overweegt dat klaagster gebruik heeft gemaakt van een rechtsmiddel die haar door het nationale recht ter beschikking stond. Punt. Het feit dat ze mogelijk een ander rechtsmiddel had kunnen aanwenden is niet relevant. Het EHRM verwijst in dit verband naar EHRM 24 april 1999 [GK], 25642/94, par. 39 (*Aquilina/Malta*); EHRM 1 februari 2018, 51312/16, par. 55 (*M.K./Griekenland*)). Klaagster voerde aan dat ze voor de inbreuken in haar computerbestanden het strafrecht had

aangewend aangezien er in haar visie verband was tussen deze feiten en het fysieke geweld en de bedreigingen welke feiten nog onderwerp waren van een strafrechtelijk onderzoek. Het EHRM overweegt dat in nationale en internationale recht wordt erkend dat de uitingen van partnergeweld meerdere vormen kunnen aannemen, onder meer psychologisch geweld en stalking (EHRM 28 januari 2014, 26608/11, par. 47 (*T.M. en C.M./Moldova*)). Bovendien wordt cybergeweld erkend als een vorm van geweld dat tegen vrouwen wordt gebruikt en omvat verschillende inbreuken in het privéleven waaronder inbreuk in de computer van de betrokkene en het nemen, gebruiken en manipulatie van gegevens en afbeeldingen, met inbegrip van intieme gegevens. In partnergeweld komt cybersurveillance niet zelden voor.

Het EHRM volgt klagsters argument dat de schending van briefgeheim door surveillance, of zonder toestemming gegevens in te zien of te bewaren deel uitmaken van het partnergeweld. Het EHRM merkt op dat de politie klagsters aangifte over schending van briefgeheim niet heeft onderzocht. De eerste keer is deze klacht niet onderzocht omdat het volgens de politie geen verband zou hebben met het partnergeweld. De tweede keer stelde de politie dat de klacht te laat was. Het EHRM overweegt dat de autoriteiten hierdoor zich schuldig hebben gemaakt aan excessief formalisme, temeer omdat het zeer duidelijk was dat zij – op grond van een nieuwe wet die van kracht was ten tijde van het indienen van klagsters eerste klacht – bevoegd waren om die feiten te onderzoeken. De klacht over schending van briefgeheim heeft betrekking op Facebookpagina's, privégesprekken, documenten en foto's. De regering heeft overwogen dat de gegevens reeds openbaar waren. Het EHRM vindt die overweging problematisch. In de mate dat de nationale instanties geen onderzoek naar de klacht in zijn geheel heeft gedaan, zijn ze niet in staat geweest om een vaststelling te doen over de aard van de gegevens waarop de klacht betrekking heeft.

In conclusie overweegt het EHRM dat de nationale instanties hebben nagelaten klagsters klacht over het onrechtmatig onderscheppen, raadplegen en opslaan van haar elektronische gegevens te onderzoeken. Het vooronderzoek waarin het bewijs over de feiten en de juridische kwalificatie daarvan heeft niet plaatsgevonden. Door te overwegen dat de klacht over computerbestanden geen verband houdt met partnergeweld maakten de autoriteiten zich schuldig aan excessief formalisme en verzuimden zij aandacht te hebben voor de diverse vormen van partnergeweld. Artikel 3 en 8 EVRM zijn geschonden vanwege de schending door de staat van zijn positieve verplichtingen. Het EHRM kent klagster € 10.000 immateriële schadevergoeding toe.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 11-02-2020

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2020:0211JUD005686715

Zaaknummer: 56867/15

Wetsartikelen: EVRM art. 3 en EVRM art. 8